KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA

TOMÁŠ VŮJTEK

IVAN KREJČÍ
REŽIE

TENKRÁT V RUSKU

divadloarena.cz

TENKRÁT V RUSKU

Kluci, taky jste tak šťastní, že žijem?

Režie Ivan Krejčí
Autor a dramaturgie Tomáš Vůjtek
Hudba Ondřej Švandrlík
Scéna Milan David
Kostýmy Marta Roszkopfová
Inspice Michal Čapka
Text sleduje Kamila Holaňová

Obsazení
Básník Michael Rozbroj
Aňa Ivana Uhlířová j.h. / Zuzana Truplová j.h.
Rasputin Martin Siničák
Dmitrij Vojtěch Lipina
Felix Vlastimil Burda
Niky Josef Kaluža
Alix Kristýna Panzenberger Krajíčková
Tři komisaři Jan Chudý, Milan Cimerák a Vladislav Georgiev
Tři ženy z lidu Tereza Cisovská, Renáta Klemensová a Michaela Bajgarová
Fjodorovna Renáta Klemensová
Kněz Jan Chudý
Gusevová Michaela Bajgarová
Matylda Tereza Cisovská
Praskovja Tereza Cisovská
Baletka Julie Svitičová j.h. / Anežka Olosová j.h.

Premiéra 22. března 2025 v 18.30

Všechno, co byste chtěli vědět, a nemáte se koho zeptat

Oči čornyje

Ruská lidová píseň, která je díky své melodii a tématu někdy pokládána za cikánskou. Nejspíš k tomu přispěla skutečnost, že v roce 1934 zazněla i ve filmovém týdeníku ***Pathé*** (promítal se v kině před každým filmem), kde ji hrála cikánská kapela. V té době už byla celoevropským hitem a dočkala se nesčetných variací (u nás zlidověla ta od **Vlasty Buriana**). Ještě před bolševickou revolucí se o hudební produkci v ruských lepších podnicích staraly cikánské kapely a častokrát doprovázely rozjařené hosty do jejich domovů, kde flám zpravidla pokračoval.

Rasputin

Grigorij Jefimovič Rasputin (1869–1916) byl sibiřský mužik, léčitel a mystik. Narodil se v malé sibiřské vesničce Pokrovskoje ve správním okrese Ťumeň u Tobolska na Urale. Matka mu zemřela, když byl ještě dítě, a tak byl odkázán sám na sebe a svého věčně opilého otce. Společně se museli starat o malé rodinné hospodářství, proto nechodil do školy. Na sousedy působil rozporuplným dojmem. Stejně jako jeho otec se stal závislým na alkoholu, proto se často choval dost výstředně.

(**Rasputin** pochází z ruského „rasputnik“, což znamená prostopášník), zároveň se ale vroucně modlil, aby se mu dostalo vyššího poznání. Kvůli tomu se vydal i na pouť po sibiřských klášterech, mnichem se ale nestal. Některé sibiřské náboženské sekty vymítaly ďábla skupinovým sexem, což Rasputina inspirovalo k vlastnímu učení – podle něho je Bohu nejblíž ten, kdo se ocitá ve svaté netečnosti díky vyčerpání po sexuálních orgiích. V osmnácti letech se vrátil do rodné vesnice a o rok později se oženil s Praskovjou Fjodorovnou Dubrovinou, s níž měl tři děti: syna Dmitrije a dcery Marji a Varvaru. Doma se ale moc nezdržoval a dál cestoval, aby zdokonalil své léčitelské a jiné schopnosti. V praxi si ověřoval své učení, takže zplodil i další děti s jinými ženami, což jeho manželka nesla s naprostým klidem: *„Však má dost pro nás pro všechny!“*
Osudovým se pro něj stalo setkání s potulným mnichem Makarijem, který byl po celém Rusku známý jako jeden z nejvíce ctihodných starců. Makarij si Rasputina oblíbil a v Petrohradě ho představil nejvýznamnějším pravoslavným kněžím. Rasputin se chtěl setkat také s ruským duchovním vůdcem Janem Kronštadtským (1829–1909), jehož svatosti pevně věřila nejen carská rodina, k bližšímu setkání ale nedošlo. Zato se v roce 1905 seznámil s carevnou, na niž udělal svými léčitelskými schopnostmi nesmazatelný dojem (léčil její věčnou migrénu). Carevnu brzy ovládl, a protože ona ovládala cara, mohl Rasputin dosazovat do lukrativních funkcí manžely, bratry a syny urozených dam, z nichž v intencích svého učení vymítal ďábla.
Za své služby si samozřejmě nechával platit. Změnil si příjmení na Novych (ve významu „nový, změněný“), podle jiné teorie bylo ale Novych jeho pravé příjmení a Rasputin jen přezdívka. Dál se oblékal jako mužik, i když to byl spíše mužik „de luxe“ v safiánových holínkách (z jemně vydělané kozí, nebo ovčí kůže), hedvábné rubašce a bobřím kožichu. Vždy měl pečlivě načesanou a naolejovanou pěšinku, která měla zakrýt podkožní bouli (jeho nepřátelé ji považovali za čertův roh) a ostře kontrastovala s neupraveným plnovousem. Všechny fascinovala jeho fyzická kondice, kterou dokazoval při svých tanečních kreacích (v sibiřských sektách se i tancem vyháněl ďábel), a neustále prokazovaná odolnost vůči alkoholu. Když mu pomatená Chionia Gusevová na podnět mnicha Iliodora rozřízla břicho (28. června 1914 – ve stejný den, kdy byl spáchán Sarajevský atentát), přežil desetihodinový transport na selském voze z rodné vesnice do ťumeňské nemocnice i následnou operaci. Lidé si tak mohli oprávněně myslet, že je nesmrtelný.

Aňa

Anna Alexandrovna Vyrubovová (1884–1964) byla dvorní dáma a nejlepší přítelkyně carevny Alexandry Fjodorovny. Pocházela ze šlechtického rodu Tanějevových, byla to prapravnučka maršála Kutuzova a v matčině rodové linii byla spřízněna i s rodem Tolstých. Vyrubovovou se stala v roce 1907 po nešťastném sňatku s Alexandrem Vasilijevičem Vyrubovem, před kterým ji varoval i sám Rasputin. Manželství trvalo přes rok, ale pro manželovu impotenci a sexuální úchylky skončilo rozlukou. Anna, která věřila Rasputinovým léčitelským schopnostem, zprostředkovala jeho setkání s carevnou a nemocným carevičem. Rasputin se pak stal carevniným rádcem, jejich schůzky se konaly v Annině domě. V lednu 1915 utrpěla četná zranění během železničního neštěstí na cestě z Petrohradu do Carského Sela. K životu ji vzkřísil právě Rasputin, což všechny přítomné utvrdilo ve víře v jeho zázračnou moc. Od nehody byla ale odkázána na kolečkové křeslo.

Za odškodné od železniční společnosti vybudovala nemocnici a plánovala postavit i kostel. Po Únorové revoluci byla zatčena a pět měsíců vyslýchána, o Rasputinově vlivu na carský pár toho totiž věděla nejvíc. Zápis ze zdravotní prohlídky z května 1917 uvádí, že v té době byla ve svých třiatřiceti ještě panna. Přinejmenším to

zpochybňuje tehdejší fámy, které z ní dělaly Rasputinovu milenku (kurvu, jak se o ní vyjadřovala ulice). Nakonec využila svých konexí a podařilo se jí uprchnout do Finska, kde vstoupila do kláštera a v osmdesáti letech zemřela jako poslední z Rasputinových blízkých.

Básník

Postava je volně inspirovaná básníkem **Alexandrem Alexandrovičem Blokem** (1880–1921), který od května 1917 pracoval jako zapisovatel v mimořádné vyšetřovací komisi prozatímní vlády. Tento významný ruský básník měl k revoluci dost ambivalentní vztah, ale odmítl emigrovat, protože chtěl být s Ruskem i v těžkých dobách. Jeho manželkou byla Ljubov Dmitrijevna Bloková – dcera chemika Dmitrije Ivanoviče Mendělejeva, které věnoval cyklus básní Verše o krásné dámě. Blok zemřel přirozeně na srdeční selhání, nebyl obětí bolševického mučení a ani nenapsal verše, které se recitují v naší hře.

Felix

Felix Felixovič, celým jménem kníže **Jusupov hrabě Sumarokov-Elston** (1887–1967), byl po carovi nejbohatším Rusem své doby. Jeho rodina měla tatarský původ a při osidlování Sibiře vydělala závratné jmění v těžebním průmyslu a kožešnictví (čtyři paláce v Petrohradě a tři v Moskvě, mlýny, doly a ropná pole v Kaspickém moři). V letech 1909 až 1912 studoval na univerzitě v Oxfordu, kde se naučil žít jako dandy. Po návratu do Ruska si začal divoce užívat. Rád se oblékal do ženských šatů a navazoval sexuální vztahy

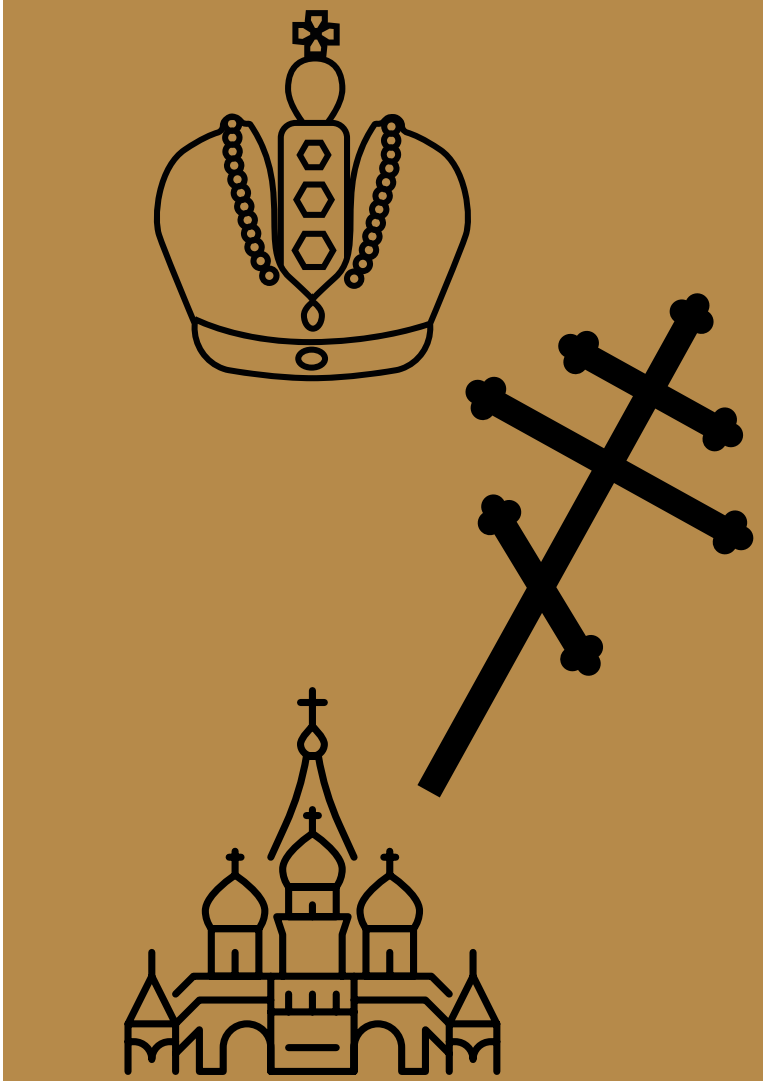

Možná že nebyl až tak úplně svatý,
ale zázraky dělat uměl.

s oběma pohlavími. Jeho milencem se posléze stal velkokníže Dmitrij Pavlovič, carův bratranec. Jusupov se v únoru 1914 oženil s princeznou Irinou Alexandrovnou, která byla jedinou carovou neteří. Dvořil se jí i Dmitrij Pavlovič, ale přednost dala Jusupovovi. Ten v roce 1916 spoluzavraždil Rasputina. Po revoluci emigroval s Irinou do Paříže, kde si otevřeli módní butik.

Dmitrij

Dmitrij Pavlovič Romanov (toto příjmení používal v exilu; 1891–1942) byl synem velkovévody Pavla Alexandroviče a řecké princezny Alexandry Georgievny, která zemřela krátce po jeho narození. Pár let nato se jeho otec znovu oženil s bývalou manželkou svého poddaného a za tento morganatický sňatek byl vyhoštěn z Ruska. Dmitrije pak vychovávala rodina jeho strýce – velkovévoda a moskevský generální guvernér Sergej Alexandrovič a jeho manželka Jelizafeta Fjodorovna, která byla carevninou sestrou. V roce 1905 byl Sergej Alexandrovič zavražděn při pumovém atentátu a Jelizafeta Fjodorovna odešla do kláštera. Car Mikuláš II. odvezl čtrnáctiletého Dmitrije do Carského Sela, kde strávil dospívání. V roce 1912 se měl zasnoubit s carovou nejstarší dcerou Olgou, ale zásnuby překazila carevna, která nemohla tolerovat Dmitrijovu neskrývanou antipatii k Rasputinovi. Po revoluci se v Paříži sblížil s Coco Chanel, s níž prožil intenzivní roční románek. Coco se díky němu seznámila s parfumérem Ernestem Beauxem z Monte Carla, se kterým vytvořila parfém Chanel No. 5.

Niky

Mikuláš II. (rusky Nikolaj) **Alexandrovič** (1868–1918) byl posledním ruským carem, králem polským a velkoknížetem finským. Jako panovník neměl jasnou koncepci vlády – snad kromě toho, že nechtěl žádné změny. Před očima měl stále krvavou smrt svého dědečka Alexandra II. (1818–1881), který v roce 1861 zrušil nevolnictví, a přesto se stal o dvacet let později obětí atentátu. Niky se ale změnám nevyhnul. Po prohrané válce s Japonskem (1904–1905), kterou nechtěl, ale doporučili mu ji jeho ministři, musel povolit zřízení dumy, ruské varianty parlamentu. V lednu 1905 navíc v Petrohradě došlo ke střelbě do pokojného průvodu, který chtěl carovi předat petici se svými požadavky. Podle některých údajů v něm šlo přes sto tisíc lidí – tisíce jich bylo zraněných, na sto padesát lidí bylo zastřeleno. Neděle, během níž k masakru došlo, dostala název „krvavá“, a z Mikuláše se tak stal „krvavý car“. Přesto byl až do konce života přesvědčen, že ho lid miluje.

Fjodorovna

Marie Sofie Dánská (1847–1928) byla dánská princezna, která se stala manželkou cara Alexandra III. Původně se měla vdát za jeho bratra Nikolaje, který ale zemřel na souchotiny. Svého syna, který se stal carem, chtěla mít ve svém vlivu, proto nevycházela moc dobře se svou snachou Alix (celým jménem Alexandrou Fjodorovnou Hesenskou, původně princeznou hesenskou). Vlastně ji nesnášela, stejně jako Rasputina a též Matyldu Krzesińskou. Samotní Rusové ji měli mnohem raději než novou carevnu Alix, „přivandrovalou Němku“ (je zajímavé, že „stará přivandrovalá Dánka“ jim nevadila). Po pádu carského režimu v roce 1917 emigrovala do Velké Británie, kde jí vláda jejího synovce Jiřího V. (tenkrát byli všichni panovníci příbuzní) odmítla udělit azyl, a tak se vrátila do rodného Dánska.

Třetí Řím

Tento náboženský koncept vznikl po dobytí Konstantinopole osmanskými Turky v roce 1453. Křesťané prchající z Konstantinopole („Druhého Říma“) měli nalézt útočiště v Moskvě, která by se tak stala dalším hlavním městem křesťanského světa – tedy „Třetím Římem“. Od druhé poloviny 19. století dostávala tato původně náboženská myšlenka imperialistický rozměr, kterým se zdůvodňovaly ruské vojenské aktivity na Balkáně.

Alix

Alexandra Fjodorovna Hesenská (1872–1918) byla původně princeznou hesenskou s německým jménem Victoria Alix Helena Louise Beatrice von Hessen und bei Rhein. Od šesti let, kdy přišla o matku (tyfus), ji na britském královském dvoře vychovávala její babička, královna Viktorie. Malou Alix si oblíbila, dala jí přezdívku Sunny (Sluníčko). Na německém dvoře jí předtím kvůli neposlušnosti říkali Spitzbube (Šibalka), což se jí později líbilo mnohem víc – dokonce tak psala sama o sobě v dopisech Mikulášovi. Jako dvanáctiletá odjela do Ruska na svatbu své sestry Elly s velkoknížetem Sergejem Alexandrovičem, kde se poprvé setkala s šestnáctiletým carevičem Mikulášem. Okamžitě se do sebe zamilovali a o deset let později se vzali. Vytoužený sňatek znamenal pro Alix i jisté komplikace – byla hluboce věřící luteránkou a povinná konverze k pravoslaví pro ni představovala skutečnou oběť. Svatba se navíc konala v době státního smutku, protože tři týdny před ní zemřel car Alexandr III., a tak se líbánky mladého páru odehrály v pohřební atmosféře tryzen za zesnulého Mikulášova otce. Jejich manželství bylo ale šťastné, po čtyřech dcerách se jim v srpnu 1904 narodil vymodlený následník trůnu, carevič Alexej. Brzy se u něho ale projevila hemofilie (porucha srážlivosti krve), která byla v mužské linii u Alix dědičná. Tehdejší lékařská věda byla vůči této nemoci bezradná, a tak Alix nezbylo než se modlit a čekat na zázrak. Dostavil se v podobě Rasputina, který dokázal carevičovo krvácení zastavit (údajně při hypnóze). Alix pak propadla vlivu Rasputina, který pro ni byl „přítelem“, a plně věřila v jeho svatost. Pravidelně nutila cara, aby se před složitým jednáním s ministry učesal Rasputinovým hřebenem, který mu dodá potřebnou sílu.

„Ten váš věčně ožralý trhač karet a zauzlovač želez“

Car Alexandr III. a Mikulášův otec (1845–1894) vynikal fyzickou silou, díky níž dokonce zachránil svou rodinu, když v roce 1888 v Borkách u Charkova vykolejil carský vlak. Zřícenou střechu vagonu držel tak dlouho, dokud se jeho blízcí nedostali do bezpečí. Na rozdíl od svých předchůdců nosil hustý plnovous, což bylo pokládáno za chvályhodné následování starobylé ruské tradice. Ačkoliv byl téměř stoprocentní Němec (carové, kteří se narodili německým princeznám, se s německými princeznami také ženili), zamiloval si vše ruské. Rád lovil a chodil na ryby s lahví koňaku, protože ne všichni Rusové pijí vodku. Když mu jednou během rybaření přinesli k podpisu dokument týkající se evropských záležitostí, bohorovně prohlásil: „Evropa snad může počkat, když ruský car zrovna chytá ryby!“ Tento aforismus se pak citoval na všech evropských dvorech.

Posláním Ruska je být postrachem světa. Já jsem Rusko, a nemůžu to změnit.

Korunovační veselice

Podle tradice se po korunovaci konala lidová veselice, kde se zdarma rozdávalo jídlo a sladkosti – jako symbol toho, že car živí všechny své poddané. Pro tuto veselici bylo vybráno místo na Chodynské pláni na okraji Moskvy. Přišlo tam přes půl milionů lidí, kteří se začali shromažďovat už v noci ze 17. na 18. května 1896. Nastala tlačenice, ve které bylo ušlapáno na tisíc tři sta lidí. Matka carevna chtěla zrušit všechny další oslavy včetně plesu u francouzského vyslance, ale Alix se jí vzepřela a s Mikulášem si na plese zatančili, což jim lid nikdy nezapomněl.

Kateřina Veliká

Kateřina II. (1729–1796) přijala ruské jméno **Jekatěrina Alexejevna** poté, co konvertovala k pravoslaví. Její rodné jméno bylo Sofie Frederika Augusta a jejím otcem byl guvernér Štětína a pruský generál Kristián August Anhaltsko-Zerbstský. Kateřina se dostala k moci po smrti svého manžela Petra III., který byl zabit během převratu. Za její vlády se Rusko stalo evropskou mocností. Její syn Pavel I. (1754–1801) měl o Rusku jasnou představu, která dokonce vstoupila do kadetských příruček: *„Rusko je vojenská země a je mu souzeno být postrachem světa.“* Touto optikou pohlíží Rusko na svět dodnes, jak o tom svědčí Putinův projev na zasedání Valdajského klubu 24. října 2014 v Soči, kdy mimo jiné řekl: *„Jistě, o Sovětském svazu se mluvívalo jako o Horní Voltě s raketami. Dejme tomu, ale těch raket bylo požehnaně. A měli jsme takové výrazné politické osobnosti jako Nikita Chruščov, který v OSN mlátil do řečnického pultu botou. A všichni na světě, hlavně ve Spojených státech a v NATO, si pomysleli: Čert ho vem, toho Nikitu a jeho lidi, ale co když si řeknou, že nám to sem prásknou?! Lepší bude je respektovat.“* Výroky současných ruských propagandistů jdou bohužel mnohem dál, protože podle nich má Rusko plné právo vojensky obnovit své bývalé impérium.

Matylda

Matylda Marie Felixovna Krzesiňská (1872–1971) byla polská primabalerína, jejíž kariéru silně ovlivnily styky s carskou rodinou. Po jejím maturitním vystoupení v roce 1890 ji car Alexandr III. taktně naznačil, že by se mohla stát milenkou jeho syna Mikuláše. Tato praxe byla u Romanovců běžná a baletky byly jako milenky žádané. Sedmnáctiletá Matylda plnila tuto funkci svědomitě tři roky, dokud se Mikuláš neoženil s Alix. Jejich schůzky pak ustaly, ale Mikuláš ji bohatě odměnil, když od něho dostala vlastní dům, a nadále ji podporoval finančně i různými přímluvami. Matylda pak své srdečné vztahy s Romanovci zintenzivnila, když se současně stýkala s velkoknížetem Sergejem Michajlovičem (1869–1918) a jeho bratrancem, velkoknížetem Andrejem Vladimirovičem (1879–1956). I jeho otec, velkokníže Vladimír Alexandrovič (1847–1909), byl častým hostem v jejím domě, kde se mimo jiné hrály hazardní hry. V roce 1902 porodila syna Vladimíra známého jako Vova, ale kdo z těch tří byl jeho otcem, sama netušila. Pečovala také o dospívající Romanovce, které ve svém domě seznamovala se začínajícími baletkami. Ty usadila do velkého sálu, kde zhasla a kam pak mladí Romanovci vtrhli jako bujní hřebci. Celé této kratochvíli se říkalo „únos Sabinek“. Po revoluci emigrovala do Francie, kde se provdala za velkoknížete Andreje Vladimiroviče, který Vovu uznal za svého. V Paříži založila vlastní baletní školu, která brzy získala mezinárodní věhlas.

„Můj pradědeček porazil Napoleona.“

Alexandr I. Pavlovič (1777–1825), vítěz nad Napoleonem, zcela nečekaně zemřel v Taganrogu. Mlhavá lékařská zpráva o jeho úmrtí dala vzniknout fámě, podle které imperátor nezemřel, ale odjel na Sibiř. Prý tam žije jako poustevník, modlí se a kaje z nepřímé účasti na vraždě svého otce Pavla I. (1754–1801), protože o atentátu věděl, a nezabránil mu. Navíc byla Alexandrova rakev během tradičního rozloučení se zesnulým panovníkem zavřená, takže vznikly pochyby, kdo v ní vlastně leží. Jedenáct let po carově pohřbu se na Sibiři rozšířily zprávy o tajemném starci, který se představoval jako Fjodor Kuzmič a dával k dobru historky o tom, jak s vítěznou armádou pobýval v Paříži. Prý dokonale ovládal cizí jazyky stejně jako protokol carského dvora.

Zavraždění Rasputina

Rasputinova vražda se připravovala tak dlouho, že o ní dokonce věděl sám Rasputin, který carevně poslal svou závěť: *„Ruský care, věz, jestli Tvoji příbuzní vykonají vraždu, nezůstane nikdo z Tvé rodiny, tj. z nejbližších příbuzných ani dětí, naživu déle než dva roky.“* Alix dopis před manželem zatajila, ale okamžitě dala posílit Rasputinovy stráže a přijela ho i s dcerami prosit, aby bez jejího vědomí nepřijímal žádná pozvání. Pozvání od Felixe Jusupova ale Rasputin přijal. Přijel do jeho paláce, aby se s ním usmířil (měli spolu drobné homosexuální neshody). Felix mu navíc slíbil, že bude moct léčit jeho manželku Irinu, čemuž se sibiřský divotvůrce velmi rád věnoval (kněžna byla ale v té době na Krymu). Později se rozšířila fáma, že Rasputinovi nabídli sladkosti s cyankálim, ale jedovatý kyanid draselný na něho vůbec neúčinkoval. Jenomže Rasputin sladkosti nejedl a cyankáli jen mělo potvrdit jeho démonickou podstatu. Felix, kterému se nejspíš třásla ruka, jej postřelil a zraněný Rasputin se na něho vrhl a začal ho škrtit. Pak vyběhl z domu, a když doběhl k vratům, zasáhly ho další výstřely, tentokrát nejen Felixovy. Když ho nakládali do auta velkoknížete Dmitrije, pootevřel jedno oko, takže ho ještě museli dobít a teprve pak hodit do řeky. Z té prý ještě dokázal vylézt na břeh, kde umřel. To vše se stalo v noci na 17. prosince 1916. Car byl neoblomný a „zlosyny Dmitrije a Felixe“ dal vypovědět z Petrohradu, čímž jim paradoxně zachránil život, protože blížící se revoluce romanovskou šlechtu bez milosti vybila.

Zavraždění carské rodiny

Mikuláš II. podepsal 15. března 1917 abdikaci a doufal, že s rodinou odjede do Anglie, kde měl příbuzné (král Jiří V. byl jeho bratranec). Prozatímní vláda mu ale nedovolila opustit zemi a držela ho i s rodinou v domácím vězení. V srpnu rodinu i se služebnictvem deportovali do Tobolska na Sibiř. Car věřil, že je pouze součástí mocenské hry, která tak jako tak skončí jeho zahraničním exilem. V Tobolsku se celá rodina bavila i divadelními scénkami, sám car exceloval jako statkář Smirnov v Čechovově aktovce Medvěd. Sibiřskou „idylku“ definitivně ukončila bolševická revoluce 7. listopadu 1917. Bolševici postupně převezli carskou rodinu do Jekatěrinburgu, kde ji 17. července 1918 postříleli, protože se k městu blížily československé legie. Při popravě se od carských dcer odrážely kulky, protože měly ve svých kabátcích zašité brilianty – poslední majetek, který rodině zbyl. V roce 2000 byli car a jeho zavraždění příbuzní svatořečeni.

Elegantně protančit dějinami; tohle jsme chtěli.

Komorní scéna Aréna, příspěvková organizace
28. října 289/2, 702 00 Moravská Ostrava
pokladna@divadloarena.cz

Prosíme choďte včas, po zahájení představení
není možný přístup do hlediště.

Upozornění: v inscenaci se používají světelné a kouřové efekty.

Foto Roman Polášek
Grafické zpracování Alena Sroková

Činnost Komorní scény Aréna, příspěvkové organizace statutárního města Ostrava, je financována z rozpočtu města Ostravy.

Divadelní inscenace realizujeme za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky
a Moravskoslezského kraje.

...u nás jste v dobré společnosti

www.divadloarena.cz

OSTRAVA!!!
MINISTERSTVO KULTURY
Moravskoslezský kraj

Full HD tisk
printo
FATHER'S COFFEE ROASTERY
RENGL